

ligger i Aar. Det har jeg ikke sagt. Jeg har sagt, at Folketinget i Fjor stemte imod et Ændringsforslag, der var lig det, der nu foreligger, og de to Ændringsforslag ligne i høj Grad hinanden her i, at de begge tilsigte en kortvarig Beskyttelse mod Oversættelse.

Marott: Der er ingen Grund til at tro, at danske Forfattere skulde gaa til Norge, hvis disse Ændringsforslag vedtages. Det bedste Bevis for, at der ingen Grund er til Frygt i saa Henseende, er den Udtalelse, som det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) fremsatte. Han sagde, at alle de betydelige Forfattere lade sig oversætte, det er kun de mindre betydelige, vi skulle beskytte. Det ærede Medlem sagde, at det var en Trossag, at de danske Forfattere vilde gaa til Norge, men sagde derefter, at han tvivlede ikke derpaa, og for det ærede Medlem var det altsaa en sikker Sag. Jeg gaar ud fra, at danske Forfattere, som ere vant til at faa deres Bøger udgivne under gode og solide Vilkaar her i Danmark, meget let ville kunne klare sig med den bestaaende Lovs Bestemmelser angaaende Beskyttelse mod Oversættelser, og jeg er saa meget mere klar over det, som jeg ikke har hørt, at noget Forlag skulde have udtalt nogen som helst Frygt i saa Henseende. Denne Sag har været forhandlet paa Rigsdagen i en 2—3 Aar, og der er ingen Forlagsboghandler, som har henvendt sig til os og sagt: Lad os dog endelig komme bort fra denne Bestemmelse om de 10 Aar, thi ellers løbe vore Forfattere til Norge. Jeg er saa meget mere sikker paa, at Forlagsboghandlerne se meget roligt paa denne Sag, som jeg har haft Lejlighed til at tale netop med et af vore største Forlag, som slet ikke har fundet Anledning til at pege paa det omtalte Forhold og sige: Det vilde være galt, hvis Rigsdagen vedtog det Ændringsforslag, hvorved vi blive staaende paa den gamle Lovs Standpunkt med Hensyn til Oversættelserne.

Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) søger at komme bort fra den generende Omstændighed, at et Regeringsforslag i Holland kun viser Beskyttelse for Oversættelse i 10 Aar og ikke mere, fordi det er et Bevis paa, hvorledes smaa Lande, hvor der hersker en fornuftig Opfattelse af dette Forhold, stille sig. Og selv om det ærede Medlem kender Forholdene i Holland, hvad jeg ikke gør, tillader jeg mig dog at tvivle om, at der i Holland skulde

være en saa ringe litterær Produktion, at der ikke skulde være tilstrækkelig mange Forfattere til at kræve, at deres Regering skal gaa lige saa vidt som Regeringerne i andre Lande for at beskytte deres Interesser.

Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem fra Vinderup, naar han siger det, vil fastholde denne Lov i et og alt, selv om alle Regeringens Blade gik imod ham, det viser ogsaa Rigtigheden af den Antagelse, jeg har gjort gældende med Hensyn til, hvorledes det er gaaet med hele dette Spørgsmaal her paa Rigsdagen. Det ærede Medlem fra Vinderup hører til den litterære og videnskabelige Side, han staaer som Repræsentant for denne mindre Kreds af vort Folk, han taler deres Interesse og kræver denne vældige Beskyttelse for dem, han tager intet Hensyn til, hvad man mener ude i Folket, han erklærer, at selv om hele Pressen i Landet fra Skagen til Gedses udtalte sig mod denne urimelige Beskyttelse, vilde han staa fast paa sit. Det er netop paa den Maade, de Herrer have faaet disse urimelige Beskyttelsesbestemmelser ind i vor Lovgivning, de have staaet fast, de have været om sig, og man har ikke haft Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold fra Bladenes og Publikums Side, fra deres Side i det hele, som ville lide under dette Forhold. Derfor have de Herrer kunnet lovgive, som Tilfældet er, og derfor er denne lidt overmodige Udtalelse fra det ærede Medlem fra Vinderup betegnende for hele dette Forhold. Jeg siger endnu en Gang, at det vil være at spærre Landet for megen god Folkelæsning, uden at man derved kommer til at hjælpe nogen, hvis man ikke forandrer Lovforslaget der, hvor dette Ændringsforslag rammer.

Formanden: Jeg henstiller til kommende Talere at indskrænke sig til korte Bemærkninger.

Moltesen: Det forbavser mig ikke, at det ærede Medlem, der sidst talte (Marott), endte med at sige, at det at være Doktor og litterær Personlighed — jeg har ogsaa set det gjort gældende i de Blade, jeg omtalte før — skulde diskvalificere en i denne Sag. For det første maa jeg sige, at den vedkommende Bestemmelse angaar ikke mig selv, jeg har ikke nogen Fordel af den og kan ikke have det, hvis det er nødvendigt at sige det. Men man kan ogsaa have en Mening, fordi man er Doktor eller Forfatter, saa meget mere som det